

Ὁ Κοσσονάκος με τὸν Τρικουπή
μιλοῦν κι' οἱ δύο ἄξενα καλοῦπι.

—Que τίς λοιπὸν ἡ μέθοδος ἡ τοῦ πορτοφολίου,
ἦν ἀναφέρετε συχνὰ ἀνευ μινὸς σχολίου;
Κ.—Εἰς τὸ σχολεῖο, κύρ Πρόεδρε, ὅταν ἐτρέχαμ' ὄλοι,
θυμᾶμαι πῶς κανένας μας δὲν εἶχε πορτοφόλι.
Τ.—Δὲν μ' ἐννοήσατε καλῶς, οὐχ ἦττον δὲν σημαίνει.
Κ.—Ἀκούσατε, παρακαλῶ, τὸ πρᾶγμα πῶς συμβαίνει.
Ἐνῶ τραβᾶτε ἡσυχὰ κι' ἀμέριμνα ἔς τὸ δρόμο
κι' ὄλοι με περιέργειαν σᾶς βλέπουν καὶ με τρόμο,
εἴτε σιγὰ βαδίζετε, εἴτε ἀπὸ ἔνθους,
τῆ συνοδείᾳ μάλιστα ἑνὸς καλοῦ κλητήρος,
μὲ ἄλλους λόγους ἢ πεζός, εἴτε καὶ με τ' ἀμάξι,
τὸ πορτομὸν ἔσας πάντοτε κάποιος θὰ σᾶς ἀρπάξῃ.
Τ.—Περίεργον...
Κ.— Σᾶς βεβαίῳ, δὲν ἔχετε ἰδέαν.
Τ.—Que τόσον δὲν ἐπίστευον τὴν μέθοδον ἀπουδαίαν.
Κ.—Ἄ! εἶναι κάτι τι λαμπρόν, καὶ ἀποροῦμεν ὄλοι
πῶς δὲν ἐκλέψανε καὶ σᾶς κανένα πορτοφόλι.
Τ.—Ναὶ δὲν σᾶς λέγω, ἀλλ' ἐγὼ τοιοῦτον ἀποφεύγω,
ὅταν σκοπεύω κάποτε περίπατον νὰ ἔβγω.
Ἐν ἄλλο... εἶναι ἀληθὲς ὅτι κατὰ τὸ βράδυ
οἱ κλέπται περιέρχονται τὴν πόλιν μας κοπάδι;
Κ.—Τί νὰ σᾶς πῶ, κύρ Πρόεδρε!.. ναὶ μὲν ὑπάρχουν κλέφτες
ὅμως ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ μεσ' ἐστὴν Ἀθήνα ψεύταις.
Κι' ἂν πάντοτε προσέχετε ἔστην καθ' ἑφημερίδα,
θὰ ὄητε κῶς ἐκάμαμε λημέρι τὴν πατρίδα.
Ἐδῶ μὲ κάθε ζήτημα παίζουσι τὸ κλωτσοσκοῦφι,
λοιπὸν φασκέλωσι κι' αὐτὸν κι' ἐκείνον τὸν μαγκούφι.
Τ.—Ἔχετε δίκαιον, ἀλλὰ ἐν πάσῃ περιπτώσει
μόνον ἐδῶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι κλέπται τόσοι.
Κ.—Ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν συμφωνῶ καὶ νὰ μὲ συγχωρήτε,
γιατὶ ἂν ὀλιγότεροι μᾶς ἐκλεφταν, σκεφθῆτε

πῶς καὶ τὸ ἀστυνομικὸν ἐκεῖνο μου δελτίον
θὰ ἦτο ὄλωσ περιττὸν κι' ὄχι πολὺ ἀστείον.
Τ.—Que περὶ τοῦ ἐγκλήματος Λαυρίου τί φρονεῖτε;
Κ.—Τὸ βλέπω φυσικώτατον...
Τ.— Ἄλλὰ μὲ συγκινεῖτε.
Κ.—Ἀκουσαν εἰς τὸ Λαύριον πέντ' ἔξη φουκαράδες
πῶς ἕνα δύο ἄοπλοι βαστούσανε παράδες,
ἐπῆγαν ἔστην Καμάριζα, τοὺς ἔκαμαν καρτέρι,
τοὺς ἐπῆσαν, τοὺς σκότωσαν, τοὺς πῆραν τὸ κεμερί,
τὸ μοίρασαν καὶ ὕστερα ἐδώθε πάνε κι' ἄλλοι...
Τ.—Ἄλλὰ que εἰς τὸ Σύνταγμα μία κλοπὴ μεγάλη
ἤκουσα πῶς ἐγένετο ἑνὸς ἐκ τῶν ἐμπόρων...
Ἐἰ πῶς εὐρίσκειτε αὐτὴν ἐγγὺς τῶν Ἀνακτόρων;
Κ.—Ξέρω, θὰ λέτε γιὰ τὸν Κούκ...
Τ.— Ναί, δι' αὐτὸν νομίζω.
Κ.—Ἄμμ' τί τοῦ ἐκλεψεν κι' αὐτοῦ!... ἐγὼ στοιχηματίζω
ὅτι τοῦ πῆραν μοναχὰ καμμιὰ παληοκαθένα
καὶ μερικὴ παληόχαρτα τοῦ εἶχε ξεχασμένα.
Τ.—Ἐν ἄλλο εἶχα κατὰ νοῦν ὅπως σᾶς ἐρωτήσω.
Κ.—Ἐρωτᾶτε κι' εἶμαι ἑτοιμος νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.
Τ.—Εἰς τὰ λαμπρὰ δελτία σας, ἐὰν δὲν λησμονῆτε,
ὁσάκις ἀναφέρετε πῶς κλέπτουσι λωποδύται,
συνήθως ὀνομαστικῶς πετάτε ἀπολύτους.
Κ.—Εἶναι πολὺ κατάλληλοι διὰ τοὺς ξυπολύτους.
Κι' ἔτσι ἂν μάθωμε κι' ἐμεῖς νὰ γράφωμε πρεπόντως,
νομίζω πῶς ἔστην θέσιν μας πρέκει νὰ ληθῇ ὁ Κόντος.
Τ.—Τὸν φωνάζετε... ἄλλο ἔχετε λοιπὸν νὰ μὲ εἰπῆτε;
Κ.—Ὅλα τὰ εἶπαμε, θαρρῶ, καὶ νὰ μὲ συγχωρήτε.
(Τὸν χαιρετᾷ κι' ἕνα φιλὶ τοῦ δίνει ἀλά Τούρκα,
καὶ φεύγει ἀεροποδῆται χορεύωντας μαζοῦρκα.)